

Michaela de Prince 'Cheetah-girl' wordt ballerina

DOOR: LUCY BEKER FOTO: HET NATIONALE BALLET - ANGELA STERLING

Regelrecht van de dansrepetitie komt ze binnenzeilen in een kamertje van het Amsterdamse Muziektheater. Zwart trainingspak, flesje water, beetje vermoeid, maar toch stralend: Michaela de Prince (18). Een prachtig zwart meisje, met witte vlekjes in haar hals en – heel opmerkelijk – witte wimpers. Vitiligo heeft ze, net als wij. Ze kijkt verrast op als ze hoort dat Nederland een actieve vereniging van vitiligopatiënten heeft, die binnenkort een ledendag organiseert. 'Daar zou ik heel graag bij willen zijn!', zegt ze spontaan. Het gaat goed met Michaela de Prince. En dat terwijl ze zo'n slechte start maakte in het door oorlog verscheurde Afrikaanse land Sierra Leone, waar ze geboren is. Ze is pas drie jaar als haar ouders om het leven komen en zij in een weeshuis terecht komt. Daar wordt ze met de nek aangekeken – vanwege haar witte vlekken. 'De leidsters noemden mij cheetah-girl, of erger nog: duivelskind. De andere kinderen mochten niet met me spelen', weet ze nog goed. Toch relativeert ze het nu: 'Ze hadden geen idee wat ik had en waren bang dat het besmettelijk was. Ze hadden daar nog nooit van vitiligo gehoord.'

Michaela de Prince: 'This is how I am'

Voor Michaela keert het tij als ze wordt geadopteerd door een Amerikaans echtpaar. Ze krijgt de kans om naar ballet te gaan, wat

altijd haar grote droom is geweest. En ze heeft talent. Dat ze deze zomer is aangenomen bij de Junior Company in Amsterdam, bewijst het: ze maakt carrière. En haar vlekken? 'Die heb ik nog altijd, niet alleen in mijn hals, maar over mijn hele body. Vorig jaar was ik voor een voorstelling in Turkije, en daar is het kennelijk heel onbekend: ik werd er aangestaard en nagewezen. Vreselijk was dat, het bracht oude emoties terug'.

Als kind haatte Michaela spiegels, droeg ze zoveel mogelijk coltruien en gebruikte ze camouflagecrème. Maar Amerika heeft haar toch veranderd. 'Ik verstopt me niet meer', zegt ze. En met een breed gebaar: 'This is how I am'. Die spiegels? Daar staat ze nu als ballerina elke dag voor.

Toch: de eerste keer dat ze in Amsterdam een tamelijk 'bloot' pakje krijgt aangereikt om op het podium in te dansen, aarzelt ze. 'Dat pakje liet mijn buik bloot, en dat vond ik toch minder leuk, omdat ik daar zoveel vlekken heb. Maar iedereen was zo aardig. Ik heb geen enkele rare reactie gehad'. Ze houdt van Amsterdam. 'Hier en in New York doet niemand moeilijk over mijn vlekken'.

In de toekomst, na haar balletcarrière, wil Michaela graag terug naar Sierra Leone om daar een balletschool te starten. 'Ik wil dat kinderen daar ook de kans krijgen om klassieke dansen te leren', zegt ze. Tegelijk wil ze in het Afrikaanse land meer bekendheid geven aan vitiligo. 'Als ik daar een bijdrage aan kan leveren, doe ik het graag', zegt ze.

Michaela de Prince danst het komende jaar bij de Junior Company van het Nationale Ballet in Amsterdam. Deze is opgericht om een brug te slaan tussen de balletacademie en het werk bij een professioneel dansgezelschap, waar piepjonge talenten soms ondersneeuwen. Bij de Junior Company krijgen ze meer aandacht en begeleiding. De Company toert door het land met een eigen voorstelling, maar de 12 juniors dansen ook mee in het ensemble van de voorstelling 'Don Quichot' van het Nationale Ballet.